

ת"פ 19826/04/17 - מדינת ישראל נגד אלעד מסיקה

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 19826-04-17 מדינת ישראל נ' מסיקה(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט יחיאל ליפשיץ
מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז
חיפה (פלילי)

המאשימה

נגד

אלעד מסיקה (עציר) באמצעות בא כוחו -
עו"ד עאדל ביראת

הנאשם

גזר דין

מבוא

חיו של אסי אדרי ז"ל (להלן: **המנוח**) קופדו באבחת סכין. במהלך מפגש מקרי עם הנאשם, תקף האחרון את המנוח, דקר אותו בירכו ולאחר מכן עזב אותו בחניית בניין בסביבות השעה 23:00 מדמם למוות. המנוח, היה בן 31 שנים, הותיר רעייה, 2 ילדים רכים בשנים ומשפחה מורחבת כואבת והמומה.

הנאשם בחר להודות במיוחס לו בתום פרשת התביעה. ההודיה היתה במסגרת הסדר טיעון שכלל הסכמה עונשית ולפיו עתרו הצדדים להשתתף רכיב מאסר בפועל לתקופה של 10 שנים. לגבי יתר רכיבי הענישה ובכלל זאת רכיב הפיצויים טען כל צד את טענותיו.

כתב האישום והעובדות בהן הודה הנאשם

כנגד הנאשם, יליד 1989, הוגש בתאריך 12.4.17 כתב אישום שייחס לו עבירת הריגה, לפי סעיף 298 לחוק העונשין, תשל"ז 1977 (להלן: **החוק**) וכן עבירות נוספות של **החזקת סכין שלא כדין**, לפי סעיף 186 (א) לחוק **ושיבוש מהלכי משפט**, לפי סעיף 244 לחוק.

נטען, כי בין הנאשם לבין המנוח, שהיה יליד 1986, היתה היכרות קודמת. ביום 26.3.17 בשעה 22:50, או בסמוך לכך, יצר המנוח קשר עם ליאור יוחנן והשניים קבעו להיפגש באותו הלילה בדירתו של ליאור יוחנן הנמצאת בבניין מגורים ברחוב חנה סנש 20 בחיפה. בהמשך, סמוך לשעה 23:04, הגיע המנוח בטעות לבניין הנמצא ברחוב חנה סנש 22 בחיפה (להלן: **הבניין**). במועד זה שהה שלמה אסולין (להלן: **אסולין**) במעצר בית בדירה 16 בבניין. סמוך לשעה 23:09 הגיע הנאשם לבניין במטרה לבקר את אסולין כשהוא נושא על גופו סכין מטבח בעלת להב באורך של כ 12

ס"מ (להלן: **הסכין**). הנאשם פגש את המנוח ברחבת הבניין ובין השניים התפתח ויכוח. במהלך הוויכוח הגיע אסולין לרחבת הבניין וניסה להרגיע את הנאשם ולמנוע ממנו לתפוס את המנוח ולהתעמת אתו. בהמשך, תפס הנאשם את המנוח בכתפו מתוך כוונה למשוך אותו לעבר רחבת המעליות ולהתעמת אתו. המנוח הצליח להשתחרר מאחיזת הנאשם ונסוג לאחור במטרה להימנע מהעימות אך הנאשם התקרב אל המנוח שהמשיך לסגת לאחור, שלף את הסכין והחל לרדוף אחר המנוח שנמלט מפניו בריצה מהירה. הנאשם רדף אחר המנוח אל רחבת החניה בבניין כשהסכין עוד בידו, השיג את המנוח ודקר אותו ברכו הימנית דקירה בעומק של כ 5 עד 7 ס"מ שגרמה לו לחתך באורך של כ 2 ס"מ בעורק הירך העמוק וגרמה לאיבוד דם נרחב. המנוח נמלט מהמקום כשהוא מדמם באופן מסיבי מרגלו עד שהתמוטט במרחק של כ 100 מטרים מהמקום בו נדקר. משם הובהל לבית החולים "בני ציון" לאחר שבוצעו בו ניסיונות החייה בסמוך לבניין ובמהלך פינויו לבית החולים ושם נקבע מותו. מות המנוח נגרם מהלם תת נפחי עקב איבוד דם נרחב כתוצאה מפצע הדקירה והחתך בעורק ירך ימין. לאחר שדקר את המנוח, עלה הנאשם לקומה השישית בבניין והחביא את הסכין בצמוד לצינור ביוב הממוקם בחדר המדרגות והכל כדי להעלים ראיות.

עיקר הראיות שנשמעו

כאמור לעיל, הנאשם הודה במיוחס לו בתום פרשת התביעה. משכך, נחשפתי למרבית הראיות הרלוונטיות ובכלל זאת לסרטוני מצלמות אבטחה של הבניין, שהגם שלא תיעדו את דקירת המנוח, תיעדו את המפגש הראשוני בין הנאשם למנוח, את תחילתו של האירוע האלים וכן את השניות האחרונות לחיי המנוח. מכיוון שאין סתירה בין עובדות כתב האישום לבין העולה מהסרטונים מצאתי לנכון להפנות לעיקר הנתונים העולים מאותם סרטונים. זירת האירוע הינה מתחם של שני רבי קומות המצויים ברחוב חנה סנש 20 | 22 בחיפה. לכל בניין כניסה נפרדת, אך רחבת החניה הינה משותפת. הדקירה עצמה התרחשה מטרים ספורים מחוץ לרחבת הכניסה של חנה סנש 22, במיקום שלא "כוסה" על ידי המצלמות. בחלקים המתועדים ניתן לראות את המנוח מגיע כדקה לערך לפני שנדקר לרחבת הכניסה לחנה סנש 22. מספר שניות לאחר מכן הגיע המנוח למקום. בין השניים החל דין ודברים. בשלב זה הגיע מתוך הבניין שלומי אסולין. נראה כי אסולין ניסה "להרגיע" את הנאשם. שפת גופו של הנאשם ומעשיו הראו באופן ברור על תוקפנות כלפי המנוח. כעבור מספר שניות החל הנאשם לתקוף את המנוח, האחרון החל להימלט לכיוון רחבת החניה של הבניינים והנאשם דלק אחריו. גם אסולין רץ אחר השניים וחזר לבד כעבור זמן קצר. במצלמה אחרת, הצופה באופן חלקי על רחבת החניה, נראה המנוח נמלט בריצה כשהוא צולע ועולה כי הדבר היה לאחר שנדקר. המנוח התרחק לעבר היציאה מהמתחם, ככל הנראה לעבר רכבו. כאשר שבים וצופים במצלמת רחבת הכניסה לחנה סנש 22 ניתן להבחין בנאשם חוזר לרחבת הכניסה, מרים חפץ שהיה על הרצפה (מכשיר הטלפון של המנוח שנפל במהלך המאבק) וכן החזיק בידו הימנית חפץ והוא הסכין באמצעותה דקר את המנוח. במצלמה הצופה לרחבת פחי האשפה של חנה סנש 20 נראה המנוח הולך, ואז מתמוטט וצונח על הקרקע. צוות רפואי שהוזעק (לא על ידי הנאשם או אסולין) הגיע למקום זמן קצר יחסית לאחר הדקירה אך ידיו היו קצרות מלסייע למנוח.

תסקירי קורבנות העבירה

שירות המבחן הכין תסקירים אודות משפחת המנוח - אלמנתו, ילדיו, אמו, אחיו והמשפחה המורחבת. משום צנעת הפרט אביא את עיקר הדברים בלבד. המנוח, בן 31 במותו היה נשוי ואב לשני ילדים בגילאי 5 ושנה וחצי. לאלמנת המנוח ילדה מקשר קודם בת 7 שנים. כלל בני המשפחה מסרו, כל אחד מנקודת מבטו, על קבלת הבשורה המרה ועל השפעת הדבר על חייו. כלל בני המשפחה מתמודדים עם אובדן גדול בחייהם. אלמנת המנוח, בת 27 שנים בלבד, חזרה

להתגורר עם ילדיה בבית אמה והמשפחה סובלת ממצוקה רגשית וכלכלית, כמו גם מצוקת דיור. אלמנת המנוח מתקשה לטפל בעצמה וכן לגדל את ילדיה שגם הם חווים אבדן וקשיים משמעותיים. צוין, כי גם בתה של האלמנה, על אף שהמנוח לא היה אביה, חוותה אבדן של דמות משמעותית ביותר בחייה. שירות המבחן ציין כי איבוד אב בגיל כה צעיר ובנסיבות אלימות וטראגיות הינו בעל השפעות והשלכות הן לטווח הקרוב והן לטווח הרחוק. עוד צוין, כי האלמנה טרם התפנתה מבחינה רגשית לקבל טיפול בתחום זה וכן כי חרף התמיכה והמעטפת המשפחתית שהיא מקבלת, היא זקוקה לתמיכה מקצועית. מותו הטראגי של המנוח השפיעה קשות גם על אמו, אחיו ויתר בני המשפחה. אם המנוח מסרה על הכאב והגעגועים העזים לבנה, לצד תחושות קשות של כעס על מערכת החוק והמשפט בנוגע לעונש. דברים דומים מסרו יתר בני המשפחה ושירות המבחן פירט אודות כל אחד מבני המשפחה, שחייו השתנו לרעה בעקבות האירוע. צוין, כי בני המשפחה חוו אובדן דומה לפני למעלה מ-20 שנים את אבי המשפחה (אבי המנוח) נרצח. בעקבות מות המנוח, הפסיקה המשפחה לחגוג חגים, הם עדיין מצויים בתחושת אבל תמידית ולא התפנו רגשית לעבד את האבל. בנוסף, מתקשים בני המשפחה לקבל סיוע מוסדי משום כעסם על המערכת.

טיעוני הצדדים לעונש

שני הצדדים עתרו, מטבע הדברים, לאימוץ ההסדר העונשי לעניין רכיב המאסר המאסר בפועל של 10 שנות מאסר.

המאשימה, מצידה, הפנתה לתוצאותיו הנוראיות של האירוע, לכך כי המנוח קיפד את חייו והותיר מאחוריו אלמנה, ילדים קטנים ומשפחה מורחבת המומה וכואבת, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בתסקירי שירות המבחן. לגבי האירוע, נתנה המאשימה דגש לכך כי בניגוד למקרים אחרים בהם לעתים גם המנוחים טמנו ידם בצלחת בנסיבות האלימות ולו בחלק קטן, במקרה דנן המנוח ביקש למלט עצמו מהנאשם וזה רדף אחריו. יחד עם זאת, הבהיר בא כוח המאשימה כי חלק מהשיקולים שהובילו להסדר היו העובדה כי הדקירה עצמה לא תועדה במצלמות האבטחה והדבר היווה חלק ממערך השיקולים שתרמו להסדר הטיעון. לגבי הנאשם עצמו, הפנה בא כוח המאשימה לעברו הפלילי שכולל הרשעות בעבירות אלימות, נשק ורכוש.

מנגד, הפנה בא כוח הנאשם לנתונים שיש בהם להקהות מחומרת האירוע, ולו במעט, וכן יש בהם להביא למסקנה כי ההסדר הינו ראוי ותואם את מדיניות הענישה הנהוגה. בהקשר זה הפנה בא כוח הנאשם למספר נתונים: ראשית, כי חרף חומרת האירוע אין חולק כי הוא לא היה מתוכנן ושנית, כי מדובר בדקירה אחת בירכו של המנוח. במילים אחרות, אין מדובר במקרה בו דקר הנאשם דקירה אחת (או יותר מכך) בפלג גוף עליון אלא בדקירה שניתן היה להניח שלא תביא לתוצאה קטלנית. בא כוח הנאשם הפנה לפסיקה המצביעה לשיטתו על כך שההסדר אליו הגיעו הצדדים עומד במדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, הן במסגרת הסדרי טיעון והן כאשר בתי המשפט גוזרים את הדין ללא הסדר.

הנאשם עצמו הביע צער על המקרה ומסר כי הוא מתחרט על מעשיו.

דין ומסקנות

כמתואר בהרחבה לעיל הן בסקירת עובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם והן בסקירה התמציתית של סרטוני מצלמות

האבטחה, איתרע מזלו של המנוח בכך שהגיע, בטעות, לפתח הבניין המצוי ברח' חנה סנש 22. כאמור, כוונת המנוח היתה להגיע לביתו של ליאור יוחנן שהתגורר ברח' חנה סנש 20. כשהגיע המנוח לפתח חנה סנש 22 פגש את הנאשם, עמו היתה לו היכרות קודמת שטיבה לא התברר עד תום. בין השניים החל דין ודברים שגלש אלימות - מצד הנאשם כלפי המנוח. המנוח ניסה להימלט, אך הנאשם - חרף ניסיונותיו של אסולין לעצרו - רדף אחר המנוח, כשסכין בידו, ואז דקר את המנוח בירכו הימנית. לאחר מכן, שב הנאשם לבניין מבלי שהזעיק עזרה. המנוח צעד, כשהוא צולע, לעבר רכבו אך כעבור מרחק קצר ועל רקע אובדן דם מאסיבי התמוטט ומת. ניסיונות צוותי הצלה שהוזעקו למקום וניסו להצילו, העלו חרס.

המנוח, בן 31 שנים ואב לשני ילדים רכים בשנים, הותיר משפחה כואבת והמומה. הנאשם הוא זה שאחראי לנטילת חייו של המנוח ולפגיעה בערך החשוב מכל של קדושת החיים. בע"פ 9422/11 דהן נ' **מדינת ישראל** (3.7.13), הובאו הדברים הבאים שנכונים גם לענייננו:

"דומה, כי כבר נאמר כל שניתן על הקלות הבלתי נתפסת בה נגדעים בארצנו חיי אדם, ולא נותר אלא לחזור על הדברים. חילופי דברים וסכסוכים של מה בכך מובילים במקרים רבים מדי ובמהירות גדולה מדי לשליפת כלי נשק, קר או חם, או לנקיטה במעשי אלימות קטלניים. יתרה מכך, לעיתים נדמה שחל פחות בלתי נסלח ובלתי נסבל בערכם של חיי אדם. בראש ובראשונה עלינו לשוות לנגד עינינו את המנוח שחייו קופדו בנסיבות שאין להשלים עימן, ולהגנה על ערך החיים וקדושתם שמור משקל משמעותי ביותר במלאכת הענישה".

יחד עם זאת, גזירת הדין תלויה במשתנים רבים ובראשם נסיבות המקרה. התוצאה בכלל המקרים בהם נגדעים חיי אדם הינה קשה ונוראית, אך על העונש ליתן ביטוי גם לנסיבותיו הקונקרטיות של המקרה. בע"פ 3490/13 **סורי אברהים נ' מדינת ישראל** (19.8.15), צוין בהקשר זה כך: **"... לא בכדי העונש בגין עבירת ההריגה נע בין עשרים שנות מאסר לבין היעדר קביעת עונש מינימום על ידי המחוקק. עבירת ההריגה מתחילה ברמת מוות ברשלנות פלוס, ומסתיימת בעבירת רצח מינוס. חשוב להתמקד בנסיבות"** (פסקה 5 לפסק הדין, ההדגשה אינה במקור - י.ל.).

בענייננו, מתקיים נתון משמעותי נוסף והוא הסדר הטיעון, ואתיחס לכך בהמשך.

לגבי נסיבות המקרה, הבאתי לעיל את עיקר הנתונים שרובם ככולם עומדים לחובת הנאשם. הנאשם היה זה שנשא על גופו סכין, הנאשם היה זה שהחל בנקיטת אלימות כלפי המנוח, הנאשם היה זה שחרף ניסיונותיו של אסולין להרגיעו המשיך ורדף אחר המנוח והנאשם היה זה שדקר את המנוח בירכו - והכל "כך סתם", ללא כל סיבה נראית לעין ובוודאי לא כזו שתצדיק אלימות כלשהי, לא כל שכן דקירה, כלפי המנוח. מדובר אם כן בנאשם שנהג באופן חמום מוח ואלים ודקר אדם אחר משום ויכוח שאת נסיבותיו והרקע לו ככל הנראה לא נדע לעולם.

מנגד, כדי לקבוע את העונש הראוי לנאשם יש להעמיד את המקרה אל מול מקרים אחרים, אם חמורים יותר ואם חמורים פחות. התוצאה, ועל כך לא יכול להיות חולק, בכל מקרה בו נגדעים חיו של אדם, הינה קשה ונוראית, אך לצורך העונש שונה עניינו של מי שדוקר את האחר בנסיבות הקרובות לסייג של הגנה עצמית, לבין מי שדוקר את האחר

בנסיבות הקרובות לעבירת הרצח. בענייננו, הנאשם כאמור היה אדיש ושווה נפש למותו של המנוח. מדובר במי שדקר אדם שהכיר בירכו ולאחר מכן נכנס לבניין הסמוך מבלי להזעיק עזרה ומבלי שבדק מה מצבו של מי שדקר. מנגד, קיימים מספר נתונים שיש בהם כדי להוביל למסקנה כי העונש עליו הסכימו הצדדים הינו סביר וראוי, והכל - שוב - מבלי להפחית כהוא זה מחומרת מעשיו - ראשית, יש להבחין בין מי שדוקר את האחר בפלג גופו העליון או באיבר חיוני אחר כגון צוואר או לב, לבין דקירה בירך, כבמקורנו. הנאשם, והדברים ברורים, לא הואשם ברצח. לא נטען כי היתה לו כוונה לרצוח את המנוח וגם לעניין אדישותו ושוויון הנפש מצדו למותו של המנוח, יש מקום למדרג, כאמור, בין מי שדוקר את רעהו באיבר חיוני לבין מי שדוקר את האחר, פעם אחת, בירכו. עוד יש להבחין בין מי שהגיע לזירת האירוע מתוך כוונה לחבול באחר, לבין מי שהזדמן במקרה לאירוע בלתי מתוכנן, כבמקורנו. נתונים אחרונים אלה, והשוואתם למדיניות הענישה הנוהגת, הביאו את הצדדים לעתור לעונש מוסכם של 10 שנות מאסר.

דברים אחרונים אלה מביאים אותי לדון בעצם קיומו של הסדר הטיעון ומשקלו בגזירת הדין. עצם קיומו של ההסדר הינו נתון רב חשיבות בגזירת הדין. כפי שנקבע לא פעם, הסדר הטיעון הוא מוסד אשר יש אינטרס ציבורי בקיומו, יש לו הצדקה רעיונית והוא חלק מהשיטה האדברסרית. עוד נקבע, כי בבוא ביהמ"ש לגזור את הדין, יש להביא בגדר השיקולים את הסדר הטיעון שהצדדים הגיעו אליו. האינטרס הציבורי מחייב - בשים לב לכך שבית המשפט אינו "חותמת גומי" - כיבוד הסדרי טיעון, שאם לא כן עלול לחול כרסום במעמדו של מוסד זה. עוד ניתן דגש לאינטרס ההסתמכות של הנאשם אשר הודה במיוחס לו וזאת מתוך ציפייה כי הודאתו תביא לקבלת הסדר הטיעון (וראה בנדון האמור בע"פ 1958/98 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פד"י נז (1), 577; ע"פ 3068/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (1.11.10); ע"פ 5845/14 **אסט נ' מדינת ישראל** (20.4.16); ע"פ 2021/17 **מצגר נ' מדינת ישראל** (30.4.17)).

בענייננו, מדובר בהסדר סביר ומאוזן, הוא כולל, מחד, עונש מאסר לתקופה ממושכת שתואמת את מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים (ור' בנדון, לדוגמה, את ע"פ 105/17 **זיתוני נ' מדינת ישראל** (26.12.17); ת.פ. (מחוזי מרכז) 54824-12-16 **מדינת ישראל נ' פרץ** (28.6.18); ת.פ. (מחוזי חיפה) 47945-03-17 **מדינת ישראל נ' עמאש** (18.1.18)) וכן משקלל את נטילת האחריות מצד הנאשם, הגם שבאה בשלבי המאוחרים של ההליך. עוד נותן ההסדר משקל לחיסכון היחסי בזמן שיפוטי ואחרון ולא פחות חשוב - נתתי דעתי לשיקול הראייתי אשר הנחה את המאשימה, בציינה כי הדקירה עצמה לא תועדה במצלמות האבטחה, במובן זה שהמאשימה סברה שנסיבותיה הקונקרטיות של הדקירה לא הובהרו בראיות חד משמעיות עד תום.

אעיר, כי הגם שפרסתי לעיל את עיקר השיקולים הרלוונטיים, איני סבור שיש להתוות את גזר הדין במתווה של תיקון 113 ובשים לב כי כאמור, מצאתי את ההסדר כראוי וככזה שיש לאמצו (ור' בנדון האמור בע"פ 6943/16, **גלקין נ' מדינת ישראל** (28.1.18) וכן ת.פ. (מחוזי חיפה) 39341-09-15, **מדינת ישראל נ' עלאדין ואח'** (8.9.16)).

הרכיב העיקרי עליו היו חלוקים הצדדים היה רכיב הפיצויים. המאשימה, מחד, עתרה לקביעת הסכום המקסימאלי הקבוע בחוק שהוא 258,000 ₪ (ר' ס' 77 לחוק העונשין וכן דנ"פ 5625/16 **אסרף קארין נ' אבנר טווק בוקובזה** (13.9.17)); ומנגד, עתר בא כוח הנאשם לפסוק פיצוי בסכום מתון יותר משום יכולותיו הכלכליות המוגבלות של הנאשם ובשים לב לפסיקה אליה הפנה ולפיה ישנם מקרים בהם נפסקו למשפחות מנוחים פיצויים בסדרי גודל של בין 50,000 ₪ ל 100,000 ₪. בנקודה זו אני סבור כי הדין והצדק עם המאשימה. כעולה מתסקירי קורבנות העבירה, הפגיעה

במשפחת המנוח היא רבה והדברים נכונים בפרט בהקשר לפגיעה הכלכלית באלמנת המנוח וילדיו. המנוח היה המפרנס העיקרי אם לא היחיד במשפחתו, וגם אם תקבל האלמנה ומשפחתה הגרעינית את מלוא הפיצוי הקבוע בחוק העונשין, ברור שהיא לא תפוצה בגין מלוא נזקיה הממוניים והאחרים. רחוק מכך. בנוסף, אפנה ע"פ 105/17 **זיתוני נ' מדינת ישראל** (26.12.17) - באותו מקרה הורשע המערער בהריגת אחר לאחר שחבט בראשו באמצעות מקל בו הצטייד מבעוד מועד. בית המשפט המחוזי גזר על המערער 10 שנות מאסר וכן חייב אותו בפיצוי שהוגדר "סמלי" לילדיו של המנוח בשיעור כולל של 50,000 שקל. במסגרת הערעור, הוחמר רכיב המאסר ל 11 שנות מאסר, ובהקשר לרכיב הפיצוי נקבע, בדעת רוב, כך:

"באשר למרכיב הפיצוי, עמדתי היא שלא היה מקום להסתפק בפיצוי של 50,000 שקל, שאף בית המשפט המחוזי הגדירו כ"סמלי". בית משפט זה חזר ועמד על תכליותיו של הפיצוי בהליך הפלילי. הפיצוי נועד לסייע לקורבנות העבירה לקבל "סעד ראשוני", ובכל מקרה לתת ביטוי לנזקים הממשיים שנגרמו להם. . . על כן, תפיסה של "סמליות" בהשתתפות פיצוי אין לה מקום. יתרה מזאת, קשייו הכלכליים של המערער אינם יכולים לשמש טעם לפסיקת פיצוי אשר באופן ברור אינו נותן אף מענה ראשוני לילדיו של המנוח.. מתסקיר נפגעי העבירה עולה כי למנוח היו חמישה ילדים, שלכל אחד מהם נגרמו נזקים של ממש בחייהם האישיים על רקע מותו האלים והפתאומי של אביהם המנוח, שהיה עובד מרכזי בחייהם. בנסיבות אלה, מצאתי להעמיד את הפיצוי הכולל לחמשת נפגעי העבירה, ילדיו של המנוח, על 258,000 שקל - הסכום המקסימלי שנקבע לפיצוי בהליך הפלילי - חלף סכום הפיצוי שנקבע על-ידי בית המשפט המחוזי. אני סבורה שזהו אחד מאותם מקרים שבהם הנזק הרב שנגרם וריבוי הניזוקים מצדיקים להעמיד את הפיצוי ברף המקסימלי האפשרי לפיצוי בהליך הפלילי כקבוע בחוק. . ."

דברים אלה נכונים גם לענייננו.

סוף דבר, אני משית על הנאשם את רכיבי הענישה הבאים:

- 10 שנות מאסר לריצוי בפועל, החל מיום מעצרו - 28.3.18.
- הנני דן את הנאשם למאסר לתקופה של 18 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו התנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.
- הנני דן את הנאשם למאסר לתקופה של 4 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון, ולמען הסר ספק - איומים בכלל זה.
- הנני דן את הנאשם למאסר לתקופה של 4 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירה של החזקת סכין שלא כדין.
- הנני דן את הנאשם למאסר לתקופה של 4 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מהיום והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירה מפרק ט', סימן א' לחוק העונשין (שיבוש עשיית משפט).

אני מחייב את הנאשם בפיצוי לטובת אלמנת המנוח וילדיו בסכום כולל של 258,000 ₪, כאשר מתוך הסכום לעיל 158,000 ₪ יהיו לפקודת אלמנת המנוח - הגב' נטלי אדרי; 50,000 ש"ח יהיו לפקודת בנו הבכור של - הקטין ד', ו 50,000 ₪ הנוספים יהיו לפקודת בנו של המנוח - הקטין ד'. המאשימה תעביר למזכירות תוך 14 יום מהיום את פרטי הגב' אדרי וילדיה. הסכומים לעיל ישולמו עד ליום 1.1.19 באמצעות מזכירות בית המשפט או המרכז לגביית קנסות אגרות והוצאות ונאסר על הנאשם ליצור קשר, במישרין או בעקיפין, עם משפחת המנוח בהקשר זה. עוד אני קובע, כי הסכומים לטובת ילדיו הקטינים של המנוח, כמצוין לעיל, יופקדו בתכניות חסכון שייפתחו על שם הקטינים ותוכניות אלה ייסגרו עד הגיעם לגיל 18. אפוטרופוס הקטינים יהיה רשאי לבקש מבית המשפט לענייני משפחה שחרור כספים אלה או חלקם.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, ט"ו תמוז תשע"ח, 28 יוני 2018, בהעדר הצדדים.